

muner, der anbefaler, at skolerne giver fri i forbindelse med ramadanen. Det er ligeledes uhensigtsmæssigt.

Det er meget få steder, i vejledninger og lignende, beskrevet, at såkaldte integrationsprojekter tager udgangspunkt i danske traditioner, dansk kultur, dansk historie og dansk samfundsliv. Hovedreglen er, at udgangspunktet er forskellighed, flerkulturelt, kultur-møde, rummelighed eller kulturforståelse. Dansk Folkeparti er ikke modstander af integrationsprojekter, der forklarer om andre kulturer eller beskriver, hvorfor mennesker reagerer på måder, der er defineret af deres egen kultur eller eksempelvis deres forældres kultur. Dansk Folkeparti er heller ikke modstander af dialog, konfliktforebyggelse, konfliktløsninger og samtale i forbindelse med integrationsprojekter. Men Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at integrationsprojekter og integrationen som helhed kun kan fungere og på sigt være vellykket, såfremt det danske samfund, herunder i høj grad folkeskolen, formår at gøre det klart, at det fælles kulturelle udgangspunkt nu en gang er udgangspunktet. Her vil forslagsstillerne ikke gå på kompromis. I folkeskolen skal man forklare, at der er plads til forskellighed, men at denne forskellighed nødvendigvis må kunne rummes inden for det eksisterende kulturelle fællesskab. Kan forskelligheden ikke rummes, er det ikke danske traditioner, dansk kultur, dansk historie og dansk samfundsliv, der skal ændres. Det er den udefrakommende kultur, der i sidste ende må tilpasse sig den danske kultur. Dansk Folkeparti ønsker at understrege, at forslaget ikke skal ses som hæmmende over for faglige initiativer såsom lektiecafeer eller andet, som medvirker til at indvandrere og efterkommere i folkeskolen bliver bedre til eksempelvis danskfaget eller andre fag. Dansk Folkeparti tager ikke stilling til enkelte konkrete faglige projekter, men ønsker at skelne mellem kultur på den ene side og faglighed på den anden. Dansk Folkeparti ønsker ligeledes at understrege, at det er forslagsstillerens klare opfattelse, at en del skoleledere og lærere i dag gør en stor indsats med henblik på at fremme kulturel integration af elever med en anden kulturel baggrund end dansk. Beslutningsforslaget skal derfor ikke ses som en kritik af den samlede lærerstand, men dels som opbakning til dem, der i dag arbejder for reel integration, og dels som en kritik af den naivitet, som desværre plager store dele af skoleverdenen.

Undervisningsministeriets og andre offentlige myndigheders anbefalinger og vejledninger fremmer et flerkulturelt samfund, hvor særhensyn til islam og muslimsk kultur fremmes på bekostning af dansk kultur. Det er anbefalingernes og vejledningernes karakter, der gør, at man kan sætte spørgsmålstejn ved

Venstres og Det Konservative Folkepartis vilje til reel og ægte integration i folkeskolen. Spørgsmålet, sagens kerne og beslutningsforslagets indhold er i al sin enkelhed: Vil Folketinget acceptere en folkeskole, der visse steder ikke længere er dansk. Eller vil Folketinget trække en streg i sandet?

Undervisningsminister Bertel Haarder (V) er tidligere ved flere lejligheder citeret for at have udtalt, at han ikke vil være minister for leverpostej, tørklæder og badeforhæng. Men med vejledninger fra Undervisningsministeriet og kommunerne in mente må man jo rent faktisk sige, at det lige netop er, hvad ministeren er. Blot i den forstand, at hans ministerium og andre offentlige instanser arbejder for at fremme tørklæder og badeforhæng m.m. i folkeskolen. I en folketingsdebat den 20. maj 2008 (1. behandling af B 112: Forslag til folketingsbeslutning om en henstilling til indvandrere om ikke at bære tørklæder i folkeskolen, af Martin Henriksen m.fl.) udtalte undervisningsministeren følgende: *»Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg synes, det er en dårlig idé, at man tvinger små eller store piger til at bære tørklæde mod deres vilje - eller tvinger dem på et tidspunkt, hvor de ikke er i stand til selv at tage stilling. Det skal der ikke være tvivl om.«* Alligevel har regeringen afvist et beslutningsforslag, der opfordrede indvandrerforældre til ikke at sende deres børn i skole med tørklæde. Der er altså ikke sammenhæng mellem regeringens ord og regeringens gerning på dette område. På samme vis har undervisningsministeren tidligere givet udtryk for, at fastende børn under ramadanen er uhensigtsmæssigt. Dette beslutningsforslag understøtter undervisningsministerens holdning. Vil ministeren stå ved sine ord og omsætte dem til handling ved at stemme for beslutningsforslaget?

Dansk Folkeparti vil ligeledes minde om, at statsminister Anders Fogh Rasmussen (V) flere gange har udtalt, at religion skal fylde mindre i det offentlige rum. Regeringspartierne kan ved at stemme for nærværende beslutningsforslag på udmærket vis demonstrere, at man mener dette alvorligt.

Dansk Folkeparti underer sig ligeledes over, at Det Konservative Folkeparti, der flere gange har udtalt, at folkeskolen skal sige fra over for særkrav og særhensyn, ikke på et eneste tidspunkt har sat handling bag deres ord. Dansk Folkeparti opfordrer Det Konservative Folkeparti til internt i regeringen at arbejde for en ændring af regeringens og kommunernes politik således, at disse særhensyn ikke længere finder sted. Til sidst finder Dansk Folkeparti det mærkværdigt og utroværdigt, at politikere fra både regeringspartierne og fra oppositionen med jævne mellemrum kræver et